

[Trafikministeren]

læggene mellem den svenske og den danske regering.

Spm. nr. S 238

Til *undervisningsministeren* (23/11 93) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der er fastlagt retningslinjer på alle niveauer under Undervisningsministeriets ressort med hensyn til at dele stillinger, således at et universitet ikke inddrager dele af en stilling til andre formål end det tiltænkte, nemlig at give plads for nye unge forskere og undervisere inden for det samme fag på samme niveau?«

Svar (30/11 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Det tidligere system, hvor der blev opereret med konkret normerede stillinger, som institutionerne kunne besætte, findes ikke længere.

Efter Budgetvejledning 1992 bestemmer institutionerne selv, hvilke stillinger de vil oprette og besætte inden for de årsværksrammer, der er fastsat på finansloven. For institutioner, der er omfattet af universitetsloven, jf. bekendtgørelse nr. 334 af 27. maj 1993, er deres dispositionsfrihed yderligere markeret i lovens § 9, hvorefter institutionerne, når blot de overholder bevillingsforudsætninger og dispositionsregler og varetager de opgaver, bevillingerne er givet til, disponerer frit ved anvendelse af bevillinger, tilskud og indtægter under ét.

Det er således institutionen selv, der har ansvaret for, at de midler, den har til rådighed, anvendes således, at både den nødvendige nyrekruttering på stipendiat- og adjunkt-niveau og det videre karriereforløb på lektor- og professor-niveau sikres bedst muligt.

Spm. nr. S 241

Til *justitsministeren* (23/11 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Finder ministeren det ikke betænkeligt, såfremt regeringen fastholder, at der ikke på nuværende tidspunkt er overvejelser om at ændre Kammeradvokaturen således, at staten i fremtiden ikke betjener sig af ét firma, men for eksempel har en liste over 10 af de største advokatfirmaer, hvor man frit kan vælge i hvert en-

kelt tilfælde, jf. finansministerens svar på spm. nr. S 205?«

Begrundelse

Hvis alene et enkelt advokatfirma repræsenterer staten, er staten så stor en klient, at der kan opstå mistanke om, at advokatfirmaet optræder som regeringens forlængede arm i et eller andet politisk spil. Dette kan undgås ved, at man har flere firmaer at vælge imellem.

På den måde bliver afhængigheden af staten som klient mindre, og staten opnår ved denne konkurrence mellem de forskellige firmaer, at hvert enkelt firma yder sit yderste.

Mistanken om afhængighed vil hermed også være fjernet.

Svar (3/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Som anført i finansministerens svar på spørgsmål nr. S 205 bygger den nuværende kammeradvokatordning på en aftale mellem Finansministeriet og kammeradvokaten, hvorefter kammeradvokaten sikres fortrinsret til at føre statens sager.

Som fremhævet af finansministeren indebærer ordningen med en fast kammeradvokat visse »stordriftsfordele« set fra statens side. Dels opnår staten en rabat i forhold til de almindelige salærtakster fastsat af Advokatrådet, dels sikres staten en juridisk rådgiver, som er specialiseret i offentlig forvaltning, og som har et indgående kendskab til statsadministrationens arbejdsmåde og arbejdsvilkår.

Hvis man ser bort fra det økonomiske og alene ser på spørgsmålet om, hvordan staten opnår den bedste juridiske rådgivning og bistand f.eks. i forbindelse med retssagers førelse, tror jeg ikke, at en ordning med en almindelig valgfrihed mellem f.eks. 10 advokatfirmaer som skitseret i spørgsmålet vil være bedre end den nugældende kammeradvokatordning.

Der vil således næppe kunne oparbejdes den samme ekspertise hverken generelt eller specifikt, hvis opgaverne fordeles på 10 firmaer i stedet for som nu i det væsentlige på et enkelt firma. Dette vil kunne få betydning for kvaliteten af den rådgivning, der ydes, og måske ikke mindst for spørgsmålet om, med hvilken hurtighed en fyldestgørende rådgivning vil kunne ydes.